

af landet. Hvilket parlament ville i øvrigt bevilge penge til et Serbien, hvor alt fortsatte, som det var? Jeg tror ikke, det ville være nemt for mange parlamenter at træffe den beslutning, men hvis demokratiseringen går i gang, åbner der sig selvfølgelig også muligheder for, at Serbien kan få del i den bistand, der er nødvendig for genopbygningen.

Jeg tvivler ikke på, som det er blevet sagt af hr. Søren Søndergaard, at SF og Enhedslisten er enige om at være imod etnisk udrensning; det har jeg aldrig tvivlet på. Men vi kan bare konstatere, at SF og Enhedslisten ikke var klar til at lægge et militært pres for at opnå de mål, vi havde sat os; dér ligger forskellen.

I øvrigt må jeg sige til Enhedslisten, at det beslutningsforslag, som jeg jo kender, og som ikke er direkte til behandling i dag, synes jeg virkelig er ret afslørende. Jeg må ærlig talt opfatte det beslutningsforslag som et forsøg på at opstille et alibi for ikke at stemme for det forslag, vi behandler her.

Jeg synes, Enhedslisten og dermed hr. Søren Søndergaard og hr. Keld Albrechtsen har et meget specielt grundproblem i denne sag. De vil jo tydeligvis gerne være kosovoalbanernes venner og UCK's venner og fortalere, men de vil ikke gå ind for midlerne. Det er jo ikke kosovolbanerne og UCK, der har sagt, at NATO skulle forholde sig passiv, tværtimod. Det må selvfølgelig gøre ondt i hr. Søndergaards sjæl at se, at NATO-styrkerne faktisk bliver budt hjertelig velkommen af kosovolbanerne. Det er jo sandheden, og derfor er det svært for hr. Søndergaard at spille den rolle som kosovoalbanernes og UCK's bedste ven, når hr. Søndergaard ikke vil de midler, der skal til, for at vi kan sikre en anstændig tilbagevenden for de fordrevne.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg har nu følgende korte bemærkninger: Hr. Arne Melchior, hr. Søren Søndergaard, hr. Keld Albrechtsen og hr. Villy Søvnald.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg vil gerne rette en tak til statsministeren og udenrigsministeren – og jeg tror tilmed, jeg kan gøre det på manges vegne – for de taler, vi netop har hørt.

En særlig tak vil jeg sige til statsministeren. Det er vist ret usædvanligt, at statsministeren tager ordet i en sådan debat på det tidspunkt og

på den måde, som det er sket på her. Jeg synes, det var prisværdigt, og at der blev slået nogle ting fast, som kan stå som målsætning i lang tid fremover i den slags væsentlige spørgsmål. Selv vil jeg fremhæve, at statsministeren sagde, at vi har følt med ofrene, men vi har ikke kunnet føle som ofrene. Det er jo så sandt, så sandt. Den raskе forstår ikke den syge, den mætte forstår ikke den sultne, og den heldige forstår ikke den lidende. Det er meget vigtigt at huske på.

Der er her i dag blevet talt om at hidse sig op. Hvorfor ikke i stedet tale om at engagere sig? Det engagement, som regeringen er gået i spidsen for i disse sidste 3 måneder, har sin store andel i og sammen med det store flertal i Folketinget æren for, at Danmark i de foreliggende situationer har optrådt på en måde, som også vore børn vil kunne være stolte af. Derfor denne absolut varmt følte tak til regeringen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

På spørgsmålet om afvæbning af UCK's styrker bekræftede ministeren, hvad vi har frygtet i Enhedslisten, nemlig at man vil bruge alle de nødvendige midler eller i hvert fald de midler, man har ret til på det grundlag, som ligger i folketingsbeslutningen.

Så henviste ministeren til, at UCK skulle vedgå Rambouillet-aftalen. Det er muligvis rigtigt, det kan godt være. Men problemet er jo, at den aftale ikke eksisterer mere, for så vidt angår de dele, der skulle sikre Kosova-befolkningens ret til ved en folkeafstemning på et senere tidspunkt at bestemme sin egen fremtid, herunder om man f.eks. ville have et andet forhold til Jugoslavien. Det indebærer jo igen – og det håber jeg ministeren vil bekræfte – at hverken ministeren eller Enhedslisten i dag er i stand til at forudse, hvordan tingene vil udvikle sig, og dermed også er ude af stand til at forudse, om UCK vil nedlægge våbnene og lade sig afvæbne eller ej.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Også tak for svarene fra både statsministeren og udenrigsministeren.

Statsministeren formulerede det sådan, at når alle andre veje er afprøvet, må vi være villige til at sætte handling bag ordene, og udenrigsministeren formulerede sig parallelt hermed. Nu er det ikke for at trætte – for jeg synes, der altid er noget trættende ved historisk at ville have ret –